

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/67/2017
Identifikačné číslo spisu:	8711010304
Dátum vydania rozhodnutia:	28.03.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Šimonová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:8711010304.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Gabriely Šimonovej a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí konanom 28. marca 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného B. V. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, o dovolaní obvineného B. V. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. novembra 2016, sp. zn. 8To/5/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného B. V. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Poprad zo 14. októbra 2015, sp. zn. 6T/77/2011, bol obvinený B. V. uznaný vinným zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

- v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn.: 2C 335/2001 vo veci navrhovateľa - obžalovaného B. V. proti odporcovi - poškodenej S. Z., nar. XX.X.XXXX, trvalé bydlisko K., I. XXX/XX, okres B., o zaplatenie sumy 397.036,- Sk (13.179,18 eur) s príslušenstvom, predložil prostredníctvom svojho advokáta JUDr. Jozefa Karabáša, dňa 28.5.2008 sfaľovaný dôkaz - príjmový pokladničný doklad zo dňa 22.7.1998 na sumu 300.000,- Sk (9.95,18 eur) a na základe ktorého od poškodenej v tomto súdnom konaní ku dňu jeho predloženia, t.j. ku dňu 28.5.2008 požadoval najmenej 945.916,- Sk (31.398,66 eur).

Za to mu bol uložený podľa § 344 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu bol podmienenečne odložený a zároveň mu bol uložený probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu súd uložil skúšobnú dobu na 30 (tridsať) mesiacov a zároveň mu podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Trestného zákona uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, ktorá povinnosť je súčasťou probačného dohľadu.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného Ing. V. Z., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O. Y., ul. E. č. XXX/XX, okr. N., t.č. bytom M. K. XX, pošta W. Y., s nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko - súdne konanie.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podali obvinený B. V., prokurátor Okresnej prokuratúry Kežmarok a poškodený R. V. Z. odvolanie. Krajský súd v Prešove rozhodujúci o odvolaní obvineného, prokurátora a poškodeného rozhodol rozsudkom z 29. novembra 2016, sp. zn. 8To/5/2016 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. f/ Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu, na základe § 322 ods. 3 uznal obvineného B. V. vinným zo spáchania zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

- v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn.: 2C 335/2001 vo veci navrhovateľa - obžalovaného B. V. proti odporcovi - poškodenej S. Z., nar. XX.X.XXXX, trvalé bydlisko K., I. XXX/XX, okres B., o zaplatenie sumy 397.036,- Sk (13.179,18 eur) s príslušenstvom, predložil prostredníctvom svojho advokáta JUDr. Jozefa Karabáša, dňa 28.5.2008 sfaľovaný dôkaz - príjmový pokladničný doklad zo dňa 22.7.1998 na sumu 300.000,- Sk (9.95,18 eur) a na základe ktorého od poškodenej v tomto súdnom konaní ku dňu jeho predloženia, t.j. ku dňu 28.5.2008 požadoval najmenej 945.916,- Sk (31.398,66 eur), za čo mu uložil podľa § 344 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/ Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona mu výkon trestu podmienenečne odložil a obvinenému uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona mu súd uložil skúšobnú dobu na 30 (tridsať) mesiacov spolu s povinnosťou podľa § 51 ods. 4 písm. g/ Trestného zákona, spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom alebo iným odborníkom programu sociálneho výcviku alebo inému výchovnému programu, ktorého povinnosť je súčasťou probačného dohľadu.

Zároveň podľa § 285 písm. a/ Trestného poriadku oslobodil obvineného B. V. spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Kežmarok Pv 336/09 z 09. marca 2011 pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, ktorý mal spáchať tak, že v civilnom konaní vedenom na Okresnom súde Kežmarok pod sp. zn.: 5C 334/2001 vo veci navrhovateľa - obvineného B. V. proti odporcovi - poškodenému Ing. V. Z., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O. Y., ul. E. č. XXX/XX o zaplatenie sumy 914.106,60,- Sk (30.342,78 eur) s príslušenstvom, predložil prostredníctvom svojho advokáta JUDr. Jozefa Karabáša, dňa 30.5.2008 sfaľovaný dôkaz - príjmový pokladničný doklad zo dňa 22.7.1998 na sumu 690.000,- Sk (22.903,80 eur), na základe ktorého od poškodeného v tomto súdnom konaní ku dňu jeho predloženia, t.j. ku dňu 30.5.2008 požadoval najmenej 914.106,60- Sk (30.342,78 eur), pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného Ing. V. Z., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O. Y., ul. E. č. XXX/XX, okr. N., t.č. bytom M. K. XX, pošta W. Y., s nárokom na náhradu škody odkázal na občiansko - súdne konanie.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku zamietol aj odvolanie poškodeného Ing. V. Z. ako podané neoprávnenou osobou.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove podal prostredníctvom obhajcu dovolanie obvinený B. V. z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť), a to v časti voči odsudzujúcemu výroku o vine i treste.

V dovolaní obvinený uviedol, že tvrdenie prokuratúry, že v konaní predložil sfaľšovaný doklad, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Pojem „falsovanie“ tak, ako ho chápe Trestný zákon, treba vykladať tak, že falsovaním sa rozumie úplné vyhotovenie nepravnej listiny, ktorá má vyvolať dojem, že bola vydaná príslušným spôsobom a orgánom. Okrem toho o podstatnú zmenu listiny by malo ísť vtedy, keď sa zmena dotkne podstaty takej listiny, t.j. napr. zmeny údajov o tých skutočnostiach, ktoré pravá listina osvedčuje alebo zmena orgánu, ktorý listinu vydal. V uvedenom civilnom spore bola predložená listina ako potvrdenie príjmu sumy vo výške 300.000,- Sk od žalovanej S. Z. ako jej hotovostného vkladu do spoločnosti, ktorej bol obvinený B. V. toho času konateľom. On, ako fyzická osoba v uvedenom civilnom spore len predložil potrebné doklady ako listinné dôkazy, ktoré neboli sfaľšované. Predložil aj zmluvu o pôžičke, o ktorej súd napokon rozhodol, že je neplatná, lebo nepreukázal reálne vyplatenie S. Z.. Predložil rovnako aj dôkazy o tom, že tieto finančné prostriedky boli prijaté do pokladne spoločnosti a ani tento doklad nebol sfaľšovaný. Súd ho mohol vyhodnotiť v jeho neprospech tak, ako vyhodnotil zmluvu o pôžičke. Ak súd uviedol, že zmluva o pôžičke je absolútne neplatná, doklad o vložení hotovosti do pokladne, ktorý ako konateľ spoločnosti vystavil, v tomto súdnom konaní nemal právnu relevanciu, avšak v žiadnom prípade nebol sfaľšovaný. Tento doklad v zásade slúžil na to, aby bolo zrejmé, ako sa peniaze na kúpu nehnuteľnosti dostali do dispozície a na účet spoločnosti. V čase poskytnutia pôžičky bol obvinený konateľom spoločnosti, ktorý disponoval s tým súvisiacimi právami a povinnosťami podľa Obchodného zákonníka.

Obvinený k vyššie uvedenému dodáva, že ak teda bola dohoda spoločníkov, že každý z nich vloží podľa pomeru svojich obchodných podielov ku kúpnej cene za M. dom finančné prostriedky do spoločnosti tak, aby spoločnosť s nimi mohla disponovať, toto sa mohlo uskutočniť iba dvoma spôsobmi; pri preveze na účet spoločnosti by dokladom potvrdzujúcim vklad výpis z účtu a v prípade vloženia hotovosti do pokladne príjmový pokladničný doklad vystavený konateľom spoločnosti. Vystavenie takého dokladu nemohlo byť jeho sfaľšovaním, nakoľko inak by sa peniaze do majetku spoločnosti nemali ako dostať. I keby sa preukázalo, že obvinený požičané peniaze S. Z. neposkytol v hotovosti, ale že ich v jej mene vložil do majetku spoločnosti, doklad by potvrdzoval realizáciu dohody spoločníkov o vklade finančných prostriedkov do majetku spoločnosti na dohodnutý účel. Je nesporné, že z finančných prostriedkov, ktoré požičal obvinený spoločníkom, spoločnosť (a nie spoločníci) kúpila do svojho vlastníctva budovu. Z toho je evidentné, že postup obvineného, ako konateľa spoločnosti spočívajúci vo vystavení pokladničných dokladov, ktoré mali potvrdzovať vloženie peňažných prostriedkov v hotovosti spoločníkmi do pokladne spoločnosti, bol v súlade s Obchodným zákonníkom i zákonom o účtovníctve. Nie je teda podstatné, či predložil originál alebo duplikát dokladu, je však rozhodujúce, že tento doklad predstavoval účtovnú operáciu, ktorou sa finančné prostriedky dostali z dispozície spoločníkov ako fyzických osôb do majetku a dispozície obchodnej spoločnosti a tento doklad nebol sfaľšovaný. Pôžičku S. Z. riadne poskytol a to, že táto neskôr v priebehu súdneho sporu po skrachovaní ich spoločnosti túto skutočnosť poprela, obvinený považuje za tendenčné a účelové, pričom túto skutočnosť by podľa neho nepoprela, ak by spoločnosť v čase súdneho sporu vlastnila Hotel M. dom a úspešne prosperovala. Tento doklad navyše sám o sebe nemohol zmeniť dôkaznú situáciu v súdnom spore proti S. Z. o zaplatenie finančnej čiastky z titulu poskytnutej pôžičky. Svojím konaním teda obvinený nemohol naplniť formálne znaky skutkovej podstaty zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Na súde nepredložil dôkaz, o ktorom mohol vedieť, že je sfaľšovaný a ani ho nepredložil na účel použiť ho ako pravý a nespáchal taký čin v úmysle zadovážiť si vlastný prospech. Skutok, pre ktorý bol odsúdený, bol nesprávnym právnym posúdením kvalifikovaný ako trestný čin a to napriek tomu, že o žiaden trestný čin nejde. Hmotnoprávne posúdenie zisteného skutku bolo nesprávne. Navrhuje preto, aby dovolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozhodnutí súdov, proti ktorému podáva dovolanie a rozsudkom vyslovil porušenie zákona, zrušil napadnuté rozhodnutie krajského i okresného súdu v odsudzujúcej časti

o vine a treste a prikázal súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor okresnej prokuratúry. Uviedol, že v danej trestnej veci bolo nepochybne preukázané, že obvinený B. V. predložil prostredníctvom svojho advokáta JUDr. Jozefa Karabáša, dňa 28.5.2008 sfalšovaný dôkaz - príjmový pokladničný doklad zo dňa 22.7.1998 na sumu 300.000,- Sk (9.95,18 eur) a na základe ktorého od poškodenej v tomto súdnom konaní ku dňu jeho predloženia, t.j. ku dňu 28.5.2008 požadoval najmenej 945.916,- Sk (31.398,66 eur). Obvinený sa reálnosť odovzdania vyššie opísanej peňažnej sumy (pôžičky) snažil v civilnom konaní preukázať označeným pokladničným dokladom, pričom tvrdil, že „sporný“ príjmový pokladničný doklad vypísal on v tomto období. V priebehu trestného konania však tvrdil, že išlo o duplikát pokladničného dokladu, avšak z účtovných dokladov predložených v civilnom konaní obvineným skutočnosť, že ide o duplikát, nevyplýva. Obvinený teda predložil pred súdom v civilnom konaní dôkaz, o ktorom vedel, že je sfalšovaný a to s cieľom použiť ho ako pravý, s úmyslom zabezpečiť sebe značný prospech, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Sfalšovaný pokladničný doklad, ktorý obžalovaný v civilnom konaní predložil, nevyjadroval konkrétnu situáciu, ktorá nastala a tak sa obvinený snažil s dôkaznou situáciou manipulovať a zmeniť ju v civilnom konaní s cieľom dokladovať existenciu a plnenie zmluvy o pôžičke napriek tomu, že k reálnemu odovzdaniu peňazí zo zmluvy o pôžičke nedošlo. Išlo teda o sfalšovaný doklad, pričom uvedený trestný čin je dokonaný už predložením takto sfalšovaného dôkazu súdu na účel, aby sa použil ako pravý. Vzhľadom na uvedené prokurátor okresnej prokuratúry uvádza, že dovolanie obvineného B. V. podané prostredníctvom obhajcu považuje za nedôvodné a navrhuje, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku zamietol, nakoľko nie sú preukázané dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného B. V. nie je dôvodné, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania.

Je nevyhnutné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku. Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie - neslúži k revízii skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať alebo korigovať len odvolací súd. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti) bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Námetka nesprávnosti skutkových zistení, námetka proti spôsobu a rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne nesúhlas s tým, ako súd hodnotil vykonané dôkazy, nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. Nie je možné, s poukazom na obvineným uplatnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, domáhať sa preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

Dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je

spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V rámci dovolacieho konania nie je prípustné preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku (veta za bodkočiarkou § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku), ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku. Skutkový stav môže najvyšší súd hodnotiť len z toho hľadiska, či skutok alebo iné okolnosti skutkovej povahy boli správne právne posúdené, to znamená, či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Preto nemožno preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov, nakoľko toto sú otázky upravené normami procesného práva, nie hmotným právom. Uvedený záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd už v tretej inštancii, kde nemožno znovu vytvárať, či meniť skutkové zistenia. S ohľadom na to nemôže najvyšší súd spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu je potrebné zdôrazniť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením (skutkovými závermi), ktoré vo veci urobili sudy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku veta za bodkočiarkou. Dovolací súd nemôže skutok ustálený súdmi prvého a druhého stupňa ani meniť ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku).

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu. Z obsahu dovolania obvineného je navyše evidentné, že obsahuje totožné námietky ako tie, ktoré boli uplatnené v rámci odvolacieho konania iniciovaného odvolaním obvineného. S poukazom na vyššie citované právne úvahy by zaobranie sa týmito námietkami zakladalo neprípustný procesný stav, ktorý by de facto dovolacie konanie stotožnil s konaním pred odvolacím súdom, čo je právnou úpravou dovolacieho konania s prihliadnutím na jeho špecifickú povahu ako mimoriadneho opravného prostriedku vylúčené. Najvyšší súd rovnako považuje za potrebné uviesť, že v dovolaní obvinený uplatňuje v podstatnej časti také dovolacie námietky, ktoré sa netýkajú právneho posúdenia zisteného skutku, ale iba zo subjektívneho pohľadu obvineného spochybňujú hodnotenie dôkazov vo veci konajúcimi súdmi, čo nemôže zakladať prípustnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku (obdobne 2 Tdo 59/2011). Navyše dovolací súd po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ako aj krajského súdu bolo vydané v súlade so zákonom a na podklade riadne zisteného skutkového i právneho stavu po zohľadnení všetkých okolností významných pre rozhodnutie a riadnu kvalifikáciu konania obvineného pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu podľa § 208 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona.

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové

zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov môžu obvinení v dovolaní uplatňovať len námietky právneho - hmotného charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi nižších stupňov - ich posudzovanie je dominanciou konania odvolacieho súdu.

Pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal skutok tak, ako je uvedený v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Popísanému skutkovému stavu plne zodpovedá i právny záver vyjadrený v posúdení skutku ako zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označených prečinov.

Z uvedeného vyplýva, že dovolací dôvod uplatnený dovolateľom nebol naplnený, pričom je potrebné poznamenať, že obvinený B. V. existenciu inštitútu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku v rozpore s vyššie uvedeným neprípustným spôsobom interpretuje ako tzv. ďalšie odvolanie; neprípustnosť uvedeného výkladu v kontexte významu a účelu tohto mimoriadneho opravného prostriedku najvyšší súd podrobným spôsobom vyššie rozviedol v už uvedenom právnom výklade.

So zreteľom na vyššie uvedené najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené v enunciiate tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.